

Adrià Creus i l'etern retorn

“La llibertat, la imaginació, el color i l'espontaneïtat marcaven els límits de l'Adrià”

L'última vegada que vam parlar va ser per desenvolupar una antiga idea que poguéssim convertir Anglès en un referent artístic i cultural. El 1908 a la vila hi va néixer Remedios Varo, anarquista, mística i surrealista, que amb el temps s'ha convertit en un dels grans noms de la pintura universal i volíem continuar el combat que ja fa anys que dura de mirar de convertir la vila vella, la Burès i les muntanyes de les Guillerries, que protagonitzen una part de la seva obra, en objecte d'estudi i reflexió. L'Adrià em va enviar una proposta molt ben documentada en la qual es proposava de buscar el suport de les institucions municipals, nacionals i internacionals –no podem oblidar que Remedios va trobar refugi a Mèxic i a l'altra banda de l'Atlàntic és una celebritat important– per fer simposis i conferències que portessin experts, estudiosos i inversors que ajudessin a recuperar la casa on va viure i, sobretot, per donar a conèixer als joves la visió universal de l'artista. Eren temps convulsos, de massa eleccions seguides, i vam acordar que ens tornariem a veure després de les municipals, però la parca no avisa i a mitjan maig ens va deixar per sempre. El projecte, que mesclava l'art amb la pedagogia, era el reflex d'una vida trenada sobre l'ensenyament i les vivències dels seus pares, Ricard Creus i Esther Boix, ell poeta i escriptor i ella pintora, tots dos pedagogs i fundadors de l'escola L'Arc, que, a part de mostrar-li totes les vies del coneixement –l'Adrià era un artista total que tant podia xalar amb la pintura, amb el teatre i la literatura com exercir de mestre integral de plàstica tant a Olot com a Anglès–, li van ensenyar a viure. Divendres als locals d'Els Amics dels Museus de Girona es va inaugurar una exposició que no es pot definir com a pòstuma –el seu fill, en Joel, va explicar que en els últims moments al Trueta l'Adrià patia per poder complir el compromís– en què els colors vius i la joia de viure de les pintures es van imposar sobre el sentiment d'absència i fragilitat dels molts amics arribats de totes bandes d'Olot i Anglès, on havia establert la residència, de Bordils, on era mestre de plàstica, de Girona, de Barcelona...que van acompanyar la família en una sessió de suor intens i emotivitat robusta que, com va assenyalar Rosa Font, poetessa però sobretot confident, estava marcada per la llibertat, la imaginació, el color i l'espontaneïtat, els quatre punts cardinals que marcaven els límits de l'Adrià.

L'exposició, titulada FONTdAvida, arriba acompanyada d'un text del mateix autor: “Arrencar-me a viure i parar-me a pensar; toco el dos i massa tecles i quedo xop enmig la sopa. Ni espero llossa que m'en tregui, ni penso que si triga ni que si un dia vindrà. M'arremango que m'empeny l'etern desig d'infiltrar per sota, des del fons, com a font de vida que bec.” Es pot definir com una baralla entre el fauvisme de l'ànima i l'esmoreïment de la realitat, un camí de rebel·lió contra l'opacitat que ens toca viure i un crit d'esperança per afrontar el futur. Esperança com la que va transmetre en Joel quan va dir que es volia dedicar a salvaguardar i propagar el llegat del pare i dels avis, o com la que poden transmetre el dia 10 d'agost Neus d'Avila i Lluïsa Faxedas en la taula rodona en què es parlarà de la vida i l'obra de l'Adrià. Hi esteu convidats.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 08-07-2019, Pàgina 38

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1632026-adria-creus-i-l-etern-retorn.html>